

hodné volbě také druhá užší volba setkala se se stejným výsledkem, a že námitky vytýkají, že nemělo býti přikročeno k dalšímu opětování volby, nýbrž, že mělo býti pak mezi oběma kandidáty rozhodnuto losem. Obsah zápisu o volbě, který vzal podle obsahu odvodního spisu žalovaný úřad za základ svého rozhodnutí, jest s tímto tvrzením v odporu, a námitky to také celým svým obsahem vytýkaly. Tím vznikla žalovanému úřadu povinnost, aby vyšetřil, zdali obsah zápisu o volbě se skutečností se srovnává a neměl proto žalovaný úřad opomenouti předpisu § 55 vol. řádu a měl provésti o tvrzení námitek popírajících správnost protokolu potřebné šetření. Neučiniv toho, přivodil tím podstatnou vadu řízení, pro kterou není možno naříkané rozhodnutí po stránce vytýkané nezákonnosti přezkoumati. K odstranění této vady bylo naříkané rozhodnutí, pokud jím volba starosty v platnosti byla ponechána, zrušiti po rozumu § 6 zákona o správním soudě.

Nárok na náhradu útrat proti žalovanému úřadu není po právu, poněvadž dle § 40 zákona ze dne 22. října 1875 čís. 36 ř. z. ex 1876 pouze stěžovateli, jehož stížnost zamítnuta, může býti uložena náhrada útrat řízení před nejvyšším správním soudem.

Č. 391.

Vyživovací příspěvek: I. * Poměry rozhodné pro nárok na poskytnutí vyživovacích příspěvků mohou býti za platnosti zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. posuzovány toliko dle skutečností z doby od 28. října 1918, nikoli z doby dřívější. Otázka podpor poskytovaných povolaným arcím musí býti posuzována dle doby povolání. — II. Právní věta jako při č. 228.

(Nález ze dne 26. dubna 1920 č. 754.)

Prejudikatura: K I. srovn. nález ze dne 12. září 1919 č. 3794, sbírky č. 176.

Věc: Josef Židek v Týnci u Klatov proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná, pokud se týká nároku stěžovatelova za dobu před 28. říjnem 1918; jinak zrušuje se naříkané rozhodnutí pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zamítnut byl nárok stěžovatelův na přiznání vyživovacího příspěvku za syna Ludvíka, povolaného 16. února 1917 k službě vojenské, a to s odůvodněním, že výživa stěžovatelova vzhledem k jeho příjmům, též deputátu, nezávisela na povolaném a není ohrožena.

Stížnost proti tomu podanou neshledal nejvyšší správní soud důvodnou, pokud týká se nároku za dobu před 28. říjnem 1918, uváživ, že zákonem z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n., jenž 1. listopadu 1919 nabyl účinnosti, upravena byla povinnost státu československého k placení vyživovacích příspěvků v ten rozum, že dle ustanovení § 4, odst. 1 tohoto

zákona nárok na příspěvek vyživovací za dobu před 28. říjnem 1918 vůči státu československému nepřísluší.

Jestliže by však straně šlo snad o výrok, že nárok onen příslušel jí vůči bývalému státu rakouskému, bylo by stížnost odmítnouti jako nepřipustnou, poněvadž uvedeným předpisem § 4, odst. 1 zákona z 23. září 1919 byla úřadům státu československého a tím i nejvyššímu správnímu soudu veškerá judikující činnost o nárocích takových zakázána.

Pokud pak jde o sporný nárok stěžovatelův za dobu od 28. října 1918, sluší předem podotknouti, že stížnost jest na omylu, dovozuje-li nárok stěžovatelův z okolnosti, že neměl v době povolání synova nijakého výdělků a byl proto na něm tehdy závislým.

Vzhledem k tomu, že zákon ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. přiznává příspěvky vyživovací vůbec jen za dobu od 28. října 1918, nutno dobu dřívější i pokud jde o posuzování rozhodných okolností faktických pokládati za zbavenou veškerého pravotvorného významu a posuzovati proto i ony okolnosti, jež dle zákona o vyživovacím příspěvku z r. 1917 by byly svůj pravotvorný účinek zplodily již před zmíněným dnem, tak, jako kdyby byly nastaly teprve 28. října 1918.

To platí zejména pro otázku závislosti žadatele na povolaném, pro niž jsou co do osobních poměrů žadatelových rozhodny skutečnosti, jaké tu byly dne 28. října 1918, třeba povolání se událo dříve.

Otázka podpor povolaným poskytovaných může býti arciž podle své povahy posuzována jen dle doby, kdy podpory ty byly poskytovány povolaným, jako osobou ještě mimo svazek vojenský stojící.

Přes to však bylo dáti za pravdu námitce stížnosti, vytýkající provedení řízení vadnost. Naříkané rozhodnutí popírajíc závislost výživy stěžovatelovy na povolaném i její ohrožení poukazuje k příjmům a deputátu stěžovatelovu, vycházelo tedy zřejmě z předpokladu, že stěžovatel má vedle příjmů v penězích také deputát a že oba tyto způsoby mzdy spolu k uhrazení výživy stačí. Dle vyšetření má stěžovatel jako čeledín průměrnou mzdu denní přes 3 K, v což počítán i deputát. V jakém poměru je mzda v penězích k hodnotě deputátu, zjišťováno nebylo. Znění naříkaného rozhodnutí pak v souvislosti se spisy nasvědčuje tomu, že úřad žalovaný měl za to, že stěžovatel měl vedle mzdy 3 K denně ještě také deputát. Pro takovouto domněnku neposkytuje však provedené šetření nijaké opory i bylo proto naříkané rozhodnutí, pokud týká se nároku stěžovatelova za dobu od 28. října 1918, zrušiti na základě § 6 zákona o správním soudě.

Č. 392.

Ochrana nájemníků: * Paragrafu 4 min. nař. ze dne 17. prosince 1918 č. 83 sb. z. a n. nelze užití analogicky na pravidelné zvýšení nájemní činže.

(Nález ze dne 26. dubna 1920 č. 1993.)

Věc: Gustav Lorman a soudr. v Dejvicích proti nájemnímu úřadu v Dejvicích stran zvýšení nájemného.